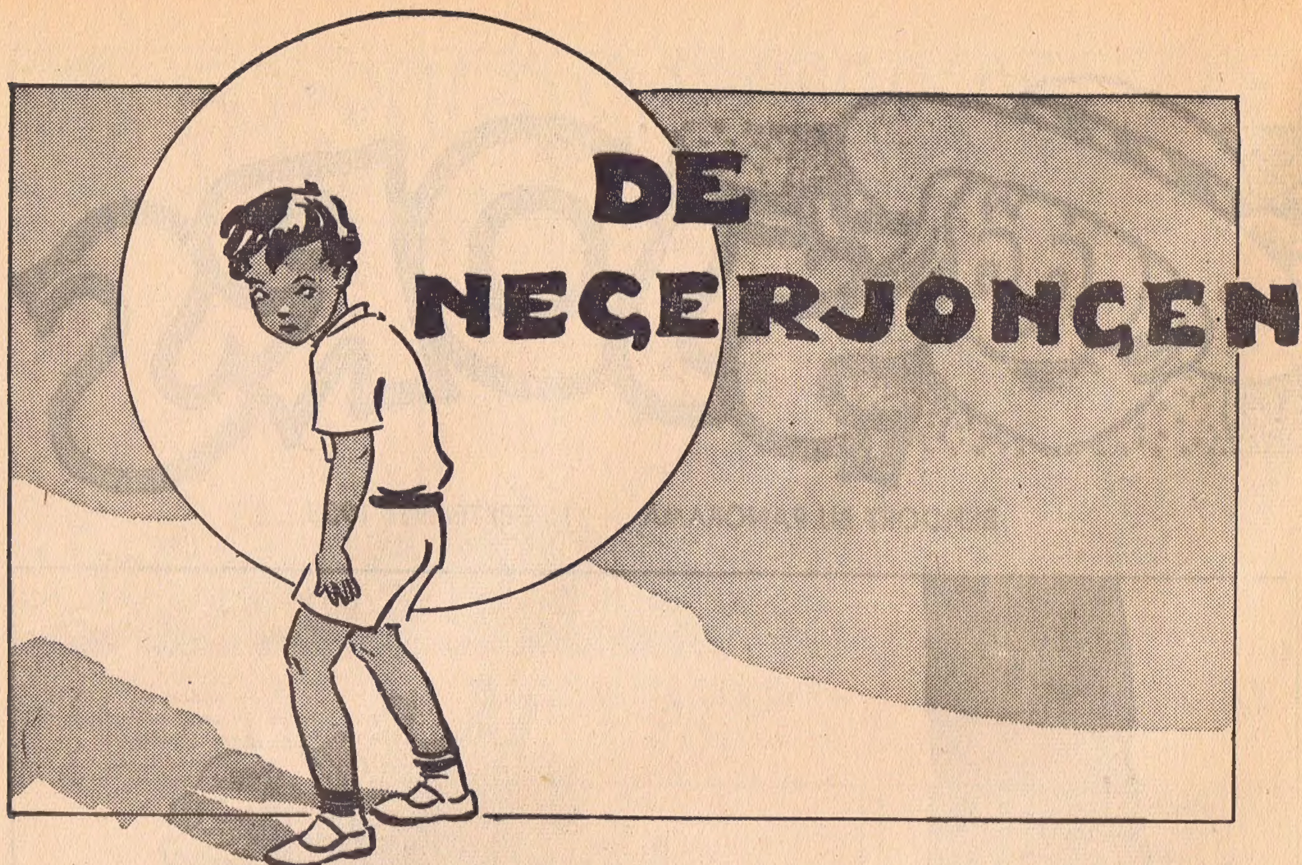
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 15 SEPTEMBER 1938

NA SCHOOLTIJD NOG EVEN TUINIEREN

ANTJE ging eens op een ochtend naar het strand om daar een zonnebad te nemen. Hij mocht alleen, omdat hij vlak bij woonde op de boulevard en zijn moeder hem van uit het raam dus steeds kon zien. Maar dat was eigenlijk niet eens nodig. Er hoefde nooit op hem gelet te worden, want hij was een erg voorzichtig en gehoorzaam jongetje, dat nimmer iets zou doen wat hem verboden was. Hij zou bijvoorbeeld nooit in zee gaan, zelfs niet pootjes baden, indien zijn ouders hem daarvoor geen toestemming hadden gegeven. Daar konden ze volkomen op vertrouwen.

En zonnebaden was natuurlijk helemaal niet gevaarlijk. Daar kon hij moeilijk bij verdrinken. En voor verbranden of vervellen hoefde Jantje ook niet bang te zijn, want moeder had hem eerst terdege ingesmeerd met crème.

„Nu, Jantje," schertste ze, terwijl zij hem een hand gaf, „veel plezier, hoor! En pas maar op dat je niet te lang blijft liggen in de zon. Anders word je misschien nog zo bruin als een neger."

Jantje lachte. Hij begreep wel, dat zijn moeder maar een grapje maakte. Hij zei haar goedendag en liep vlug naar het strand. Daar zocht hij een rustig plekje op en ging languit in het witte zand liggen.

Hè, lekker warm was dat. Hij kreeg er slaap van. Zijn ogen werden zwaar; hij kon ze bijna niet meer openhouden. Even later was hij dan ook heerlijk ingedommeld.

* * *

Na een poosje ontwaakte hij. Hij wist niet precies hoe laat het was, want op het strand waren geen klokken. Maar het zou we bijna etenstijd zijn, want hij had erge trek.

Ik zal maar gauw naar huis gaan en aan moeder een paar boterhammen vragen, dacht hij. Ik zou nu best wat lusten. En de daad bij het woord voegend stond hij op, sloeg het zand van zijn kleren en liep naar zijn woning.

„Hé, jongetje, wat moet dat?!" riep zijn moeder, toen hij binnenstapte. „Wat kom jij hier doen?"

Jan wist niet wat hij hoorde. Hij begreep er niets van. Zo sprak zijn moeder anders nooit tegen hem.

„Wat ik kom doen?" antwoordde hij. „Wat ik kom doen? Ik kom een paar boterhammen eten."

Zijn moeder schudde haar hoofd.

„Niets daarvan," verklaarde zij. „Wat denk je wel. Ga jij maar naar je eigen huis. Je mag toch maar niet zo bij vreemde mensen binnenlopen."

Jan keek haar verbaasd aan. Bij vreemde mensen? Wat bedoelde ze toch? Hij was hier immers thuis.

„Maar ik bén toch niet bij vreemde mensen," zei hij verbouwereerd. „Ik ben hier immers in mijn eigen huis en u bent toch mijn moeder."

Zijn moeder begon te lachen.

„Hahaha," sprak ze. „Wat zeg je daar? Is dit je eigen huis? En ben ik je moeder? Wel, nu nog mooier. Hoe kom je daar bij? Neen hoor, je woont hier niet en ik ben ook je moeder niet. Ik heb wel een zoontje. Maar die heet Jan. En dat is geen negerjongen, zoals jij."

Jan kon zijn oren niet geloven. Een negerjongen? Wat moest dat betekenen? Was hij dan een negerjongen? Neen, dat was immers niet mogelijk!

„Maar ik bén toch ook geen negerjongen!" riep hij boos.

Zijn moeder nam hem bij de hand.

„O neen," vroeg ze. „Ben jij geen negerjongen? Kom dan maar eens even mee naar die spiegel. Dan kun je het zelf zien, als je het soms niet gelooft."

Jantje deed wat zijn moeder hem gezegd had. Hij liep naar de spiegel en keek er in.

Wat zag hij daar?

Hij was helemaal zwart geworden door het zonnebad!

Net zo zwart als een echte neger.

Er was niet het minste verschil te ontdekken. Hij wist natuurlijk zelf wel, dat hij Jantje was, maar als hij het niet geweten had, zou hij zich zelf vast en zeker niet hebben herkend. Zo was hij veranderd.

En hij kon nu best begrijpen, dat zijn moeder hem voor een ander aanzag.

„Zie je nu wel," klonk de stem van zijn moeder. „Zie je nu wel dat ik gelijk heb en dat je een negerjongen bent."

Lange tijd was Jan sprakeloos.

„Neen, dat ben ik niet," verklaarde hij eindelijk. „Ik ben geen negerjongen. Ik lijk er alleen maar op, omdat ik pas een zonnebad genomen heb. Maar ik ben uw zoontje Jan."

Nu werd zijn moeder kwaad.

„Wat!" riep zij uit. „Wou je mij voor de mal houden? Wou je mij soms wat voorjokken? Je moest je schamen, stoute negerjongen! En nu ga je ook direct naar buiten. Ik wil je geen minuut langer in mijn huis hebben."

„Je mag toch maar niet zo bij vreemde mensen binnenlopen."

En of Jantje nu al tegenstribbelde en volhield dat hij echt geen negerjongetje was, het hielp allemaal niets.

Zijn moeder nam hem op en zette hem op straat.

En de deur deed ze achter hem dicht.

„Zo," riep ze door het raampje. „Ga nu maar gauw naar huis. En waag het niet om hier terug te komen!"

* * *

Toen.... werd Jantje wakker.

Hij lag nog altijd languit in het lekker-warme zand in de zon op het strand. En dat van dien negerjongen had hij gelukkig alleen maar gedroomd.

GERRIT LIMPER

STRAND EZELTJE

DOOR VALLY

Op een mooie zomermiddag
Speelde Jantj' op 't gele strand.
„'k Ben een boer," zei hij tot zusje,
„Ik bebouw mijn eigen land."

En hij plaatste witte schelpjes,
Zwarte, bruine, naast elkaar,
„Dit zijn boontjes en dat erwtjes,"
Zei hij. „'k Heb een moestuin klaar.

En hier maak ik vast een weiland,
Waar ik koeien grazen laat,
Zestig koeien zie ik lopen,
En kijk: dit is hier de straat!"

Jantje was nog druk aan 't „boeren",
Toen kwam er een ezeltj' aan,
Dat pardoes het land op stapte:
Jantje's tuin was naar de maan.

Jan was nijdig op het grauwtje,
En hij dreigde met zijn schop.
„Hiha," zei toen d'ezel zachtjes,
En hij schudde met zijn kop.

Jantje lacht' en zei tot zusje:
„Hoor j'hoe lekker of hij 't vond?
Hij heeft heus van ver geroken,
Dat hier zo'n mals hapje stond...."

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

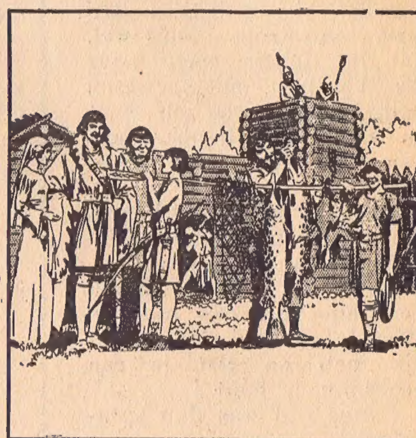

Prins Valiant maakte verkenningstochten door de vennen en op een van die tochten ontmoette hij een halfwilden jongen....

met wien hij spoedig vriendschap sloot en op verder avontuur uittrok.

Toen hij wat ouder werd, zorgde hij er voor de bewoners van het eiland van voedsel te voorzien.

Maar de jacht verliep niet altijd even voorspoedig. Vaak immers werden ze zelf opgejaagd....

en prins Valiant's pijlen waren niet altijd in staat om de monsters der vennen tegen te houden.

Achtervolgd door een monster, wisten ze op zekere dag een eilandje te bereiken en liepen naar 'n stevige boom.

Ze brachten zich in veiligheid in de takken en dachten dat de aanvaller zijn pogingen wel zou opgeven.

Maar de gevaarlijke draak bleef de nacht door rondom de boom wandelen, alsof dit het plekje was, waar hij 't meest van hield.

Heel ver in de moerassen zag prins Valiant toen het flikkeren van een scherp licht....

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

BONT ALLERLEI

Spoorzoekers No. 10

EEN VACANTIETOCHT

Een jongen, die zijn vacantie had doorgebracht in het zuiden en het zuidwesten van Engeland, beschreef zijn tocht als volgt. Ik begon mijn reis in Cardigan, trok vandaar over het kanaal van Bristol naar Plymouth, weer over 't zelfde kanaal naar Cardiff en terug naar Exmouth. Vandaar ging ik naar Bristol en rechtdoor naar Birmingham. Van hieruit ging ik naar Coventry, bereikte het eiland Wight en zette mijn tocht voort naar Northamton. Ik bleef er een dag en vervolgde mijn reis tot Brighton, van dààr dwars door het oostelijk deel van Londen naar Cambridge om ten slotte Hastings te bereiken en daar met een zeilboot naar Dover te varen. Kunnen jullie nu ook zeggen, hoe mijn voornaam is?

Stippel de aangegeven route zorgvuldig uit en dan zullen jullie zien dat ze precies die voornaam vormt.

Hoe oud was hij?

Dr. I. ten GIERDE

Henk's vader kreeg bezoek van een dokter met wien hij bevriend was. De dokter had zijn visitekaartje laten liggen en Henk zat het te bekijken. „Hé!" zei hij plots, „nu weet ik hoe oud of die dokter is. Het staat op zijn visitekaartje."

Inderdaad! Henk had de letters op het kaartje zo precies weten te rangschikken, dat ze precies aangaven, hoe oud of de dokter was. Kunnen jullie dat ook?

Oplossingen vorig nummer

VRUCHTPUZZLE

Horizontaal:
1. Ah. 3. Eva. 4. Peer. 5. Ton. 6. Gordijn. 8. Telg. 9. Marne. 11. Re. 12. Ets.

Verticaal:
1. Ave. 2. Haring. 3. Eenden. 4. Portret. 5. To. 6. Gom. 7. IJlen. 10. Are.

ZO'N KLEINE JOKKEBROK!

Omdat oom Nelis al 'n heel kaal hoofd heeft en dus zeker niet naar den kapper was geweest om z'n haar te laten knippen. Jantje had er zich lelijk ingewerkt.

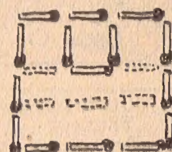
WIE HANGT DAAR ?

SPREEKWOORDENREBUS 3

In goede aarde vallen.
(In-g-oe-de-aar-de(n)-vallen).

LUCIFERPUZZELTJE

De stippellijntjes geven aan, welke 5 lucifers worden weggenomen.

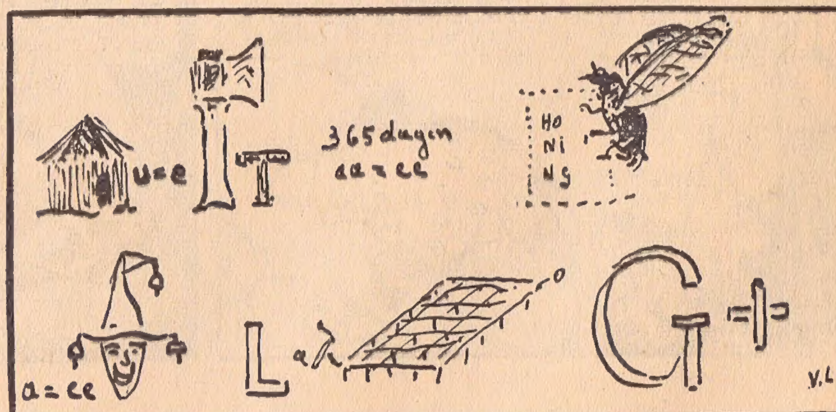
LETTERRAADSELTJE

Zout-Hout-Mout-Bout-Fout.

VIJF STRIKVRAGEN

1. Kwadraat. 2. Koekoek. 3. Grimas. 4. Patroon. 5. Oogappels.

Spreekwoordenrebus 4

WAT KUN JE VAN VINGER-AFDRUKKEN MAKEN?

Eerst en vooral: hoe maak je zo'n vingerafdruk? Heel eenvoudig. Je zorgt een potloodstompje bij de hand te hebben en haalt er het dunne zwarte staafje grafiet uit. Met een mesje krab je dit af, totdat je een klein hoopje zwart poeder bij elkaar hebt. Dan strijk je eens flink door je haren met je vingers en drukt die vingers dan stevig op een velletje wit papier. Je strooit er het zwarte poeder over heen, schudt het velletje goed en klopt er het teveel aan poeder af. Je zult eens zien wat 'n fijne vingerafdrukken of je dan hebt.

We laten hier enkele modelletjes volgen. Er zijn er heel aardige bij: zoals die muisjes en de apen, het varkentje en de neushoorn. Maar je kunt er nog heel wat méér bij maken.

Zorg er echter voor goed jullie handen te wassen voordat je ergens anders aan begint, want jullie vingertjes worden er wel 'n tikje zwart van.

Je kunt dan bv. met broertjes en zusjes een wedstrijd op touw zetten, wie de meest geslaagde of leukste tekening heeft weten te verzinnen.

Aan de voorbeelden, die we geven, kunnen jullie zien dat er hier en daar maar weinig moet worden bijgetekend.

LIESJE EN HAAR HOND

Toen Liesje weer eens jarig was,
Kreeg zij van moe een hond.
Hij had een echte leuke snoet
En sprong zo vrolijk rond.

Ze nam hem mee naar haar vriendin
En zei: „Is Bob geen snoes?"
„Jawel," zei Loek, „maar ik voor mij
Heb liever toch een poes."

De poes die zat op Loek haar schoot;
Keek Bob zwaar dreigend aan.
Maar Bob die dacht: wat doe jij naar,
Je snoet staat mij niet aan.

Hij gromde en poes sprong op de grond,
Haar rug stond als een boog.
De hond sprong naar het poesje toe
En poes sprong drie voet hoog.

Bob vond dat fijn en blafte maar,
Poes vond het hoogst brutaal.
En dwars over zijn neusje heen
Gaf zij de hond een haal.

„Auw, auw," zei Bob, „dat is gemeen,
'k Wil hier het liefst vandaan.
Zo'n poesj' is toch geen hondespel,
Laat ons maar wand'len gaan."

VALLY

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

LOOPT EEN BLAUWTJE!

